

ΘΕΑΤΡΟ

—Θέατρο Κυβέλης (Θίασος Β. Ἀργυροπούλου). *Edward Childs Carpenter*: «Ὁ ἀνυπαντρος μπαμπᾶς» (κωμωδία σὲ 3 πρ. καὶ 7 εἰκόνες).

Ἔτσι χαρακτηρίζεται στὸ πρόγραμμα. Ἐν τούτοις βέβαια δὲν εἶνε κωμωδία, μὰ φάρσα, μιὰ φάρσα δραματικὴ μὲ τὴν ιδιορρυθμία τῆς ἀλλαγῆς τῶν τριῶν εἰκόνων στὴν πρώτη πράξη, πρᾶγμα ποῦ δίνει τὴν ἐντύπωση ἀφηγήσεως παραμυθιοῦ καί, χάωρια ποῦ στέκει ἔξω ἀπὸ τὴν θεατρικὴ φόρμα τοῦ ἔργου, δὲν κατορθώνει νὰ δώσῃ τὴν ἐντύπωση τῆς πρωτοτυπίας, μὰ ἴσα-ἴσα κάνει ὀλάκερη τὴν πρώτη πράξη χωρὶς ἐνδιαφέρον. Ἡ ἐντύπωση δὲ αὐτὴ τῆς α' πρ. προδιαθέτει δύσπιστα τὸ θεατὴ γιὰ τὶς ὑπόλοιπες ποῦ, ἐν τούτοις, ὄχι μόνον εἶνε πολὺ καλλίτερες, μὰ περιέχουν καὶ σκηνικὰ εὐρήματα πολὺ καλά καὶ πλοκὴ κάπως ἐνδιαφέρουσα κι' εὐχάριστο διάλογο.

Ἡ ὑπόθεση τοῦ ἔργου: Ἐνας γερω-κολασμένος βαθύπλουτος αἰσθάνεται τὴ μόνωσή του καὶ τὴν ἔλλειψη οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος καί, κατὰ συμβουλή τοῦ γιαιτροῦ του, μαζεύει τὰ νόθα τέκνα τῶν ἀνόμων ἐρώτων του ποῦ εἶνε ἕνας νέος εἰκοσιδύο ἐτῶν ἀπὸ τὸ Μάντσεστερ, μιὰ νέα στὴ Φλωρεντία καὶ μιὰ ἄλλη στὴ Βιέννη. Τὴν περισυλλογὴ ἐνεργεῖ κατ' ἐντολή του ὁ νεαρὸς δικηγόρος τοῦ Ἀσλεῦ. Ἀλλὰ μόλις μαζεύονται στὸ σπίτι του τὰ τρία παιδιὰ του, τὰ ὁποῖα τίποτε δὲν τὰ συνδέει, ὁ γερω-κολασμένος μετανοεῖ γιὰ τὴν ἔμπνευσή του. Σιγά-σιγά ὅμως συνηθίζει τὴν κατάστασι, ἀρχίζει ν' ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ του, αἰσθάνεται ὑπερηφάνεια, συγκινεῖται, ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν ὑγεία τους, ξαναγιώνει ὁ ἴδιος μαζί τους κι' ὅταν στὸ τέλος τὰ χορίτσια παντρεύονται, τὸ ἕνα μὲ τὸν

δικηγόρο Ἀσλεῦ καὶ τὸ ἄλλο μὲ τὸν νέο τοῦ Μάντσεστερ ποῦ ἀπεκαλύφθη πὼς δὲν εἶνε γυιὸς τοῦ βαθύπλουτου, τότε ὁ γερω-κολασμένος αἰσθάνεται πὼς κάτι τοῦ λείπει, πονεῖ ποῦ τοῦ παίρνουν τὰ παιδιὰ του καὶ παρηγοριέται μόνον ἐπειδὴ θὰ ζήσῃ ἀνάμεσό τους.

Ἀπὸ τὸ σύνολο τοῦ ἔργου βγαίνει κ' ἕνα συμπέρασμα: τὸ ἄδειο ποῦ νιώθει ὁ ἄνθρωπος ὅταν στὰ γεράματά του βρεθῆ χωρὶς οἰκογενειακὸ περιβάλλον καὶ χωρὶς παιδιὰ. Εἶνε ἕνα πρωτότυπο εἶδος προπαγάνδας γιὰ τὴν οἰκογένεια. Ἡ ἐκτέλεσις ἦταν ἀρκετὰ καλὴ. Θὰ ἠθέλαμε νὰ σημειώσουμε ἀπ' αὐτὴ τρία ἐνδιαφέροντα σημεῖα. Τὸ πρῶτο. Ἡ καντάδα τῆς Φλωρεντίας (ἀρχὴ β' εἰκόνος) ἀκούγεται ἀπὸ τό... Μάντσεστερ (τέλος α' εἰκόνος). Λάθος. Δεύτερο. Θὰ εἶχαμε νὰ συστήσουμε στὸν κ. Ροῦσο, γιὰ λόγους εὐπρεπείας, αἰσθητικῆς, θεάτρου κ.λ.π. νὰ κἀνῃ τὸν κόπο νὰ βγάξῃ τὸ καπέλο του κι' ὅταν βρῖσκειται μέσα σὲ μιὰ αἴθουσα κι' ὅταν πρόκειται ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν πατέρα του γιὰ τὸ ταξεῖδι ποῦ φεύγει. Στοιχειώδη πράγματα. Τέλος μὲ πολὺ χαρὰ σημειώνουμε τὴν προοδευτικὴν ἐξέλιξι τοῦ κ. Καρούσου, ποῦ μὲ μιὰν ἄψογη ἐμφάνισι καὶ θαυμαστὴ ντιξιόν, μ' ἕνα παίξιμο ἀβίαστο, ψυχολογημένο καὶ κινήσεις μετροημένες καὶ πειθαρχικές, ἐκράτησε τὴ συνοχή τοῦ ἔργου ἀνάμεσα στὶς ἑπτὰ εἰκόνες του.

★